

Hồi 10

Nút Thắt Mỡ Không Ra

AA

ười ba tháng năm, ngày cúng tế Thiên Đê.

Y còn có một người bạn sinh nhật cũng vào ngày đó, hình như y vô tình nghe nói đến.

Người bạn đó là ai?

Đồng tử của Đặng Định Hầu thu nhỏ lại, y bỗng nhớ ra một chuyện.

Chính ngay lúc đó, con ngựa kéo xe bỗng hý lên một tiếng dài thê thảm, chạy sầm vào một bên đường.

Xe ngựa đổ âm xuống.

Đặng Định Hầu nhún hai bàn tay xuống, người y tung lên trên không.

Trong bụi rậm bên vệ đường, có một tia sáng lóe lên bắn vào bụng con ngựa đang nằm lăn ra đó.

Còn có một người nữa cũng từ trong bụi rậm xông ra, thân pháp của y còn nhanh hơn cả ám khí.

Chỉ nghe người đánh xe la lên:

- Đúng là người, ta biết ngay, người sẽ lại tìm ta.

Giọng nói lạnh lãnh, quả nhiên là giọng của Vương đại tiểu thư.

Cô xông lại kéo cửa xe, tính lấy cây Bá Vương Thương ra, người mặc áo đen đã ở trên cao nhảy xuống chồm lại chỗ cô.

Đặng Định Hầu đáng lý ra có thể thừa cơ hội đó bỏ chạy, mục tiêu của người áo đen không phải là y.

Nhưng y không bỏ chạy.

Y không thể lấy mắt nhìn Vương đại tiểu thư bị giết chết dưới tay người này, y nhất định phải kéo mặt nạ của người này ra.

Người áo đen đang từ trên cao đánh xuống, như con chim ung vồ mồi, Vương đại tiểu thư không có tí cơ hội ngay cả để tránh né, đỡ gạt.

Một cú trí mạng, không để sống sót.

Người áo đen hai bàn tay vừa chạm tới đầu tóc của cô, bỗng nghe vù lên một tiếng, một luồng kinh phong từ một bên xô lại.

Thiếu Lâm Thần quyền!

Nghe nói thứ quyền pháp này luyện đến mức lưu hỏa thuần thanh, ở ngoài trăm bước cũng lấy được mạng người như chơi.

Thần quyền của Đặng Định Hầu tuy chưa đến mức đó, nhưng một quyền đánh ra, oai lực kinh hồn đủ mười phần.

Người mặc áo đen đành phải né tránh đường quyền đó, chiêu thức tuy thu lại, dư lực còn chưa hết.

Vương đại tiểu thư bị chưởng phong của y đụng tới, bình lên một tiếng té vào cỗ xe, cơ hồ muốn ngất ngay ở đó.

May mà Đặng Định Hầu đã đứng chặn trước mặt cô.

Người áo đen cười nhạt nói:

- Chà, bảo vệ người đẹp giỏi quá ha, ta sẽ thành toàn luôn cho hai người, chết chung một chỗ.

Giọng của y âm ớ đê trầm, hiển nhiên đang cố ý ép giọng mình như vậy.

Có phải y sợ Đặng Định Hầu nhận ra giọng nói của mình chăng?

Đặng Định Hầu bỗng nhiên cười lên một tiếng nói:

- Ta khuyên người tốt nhất là đừng xuất thủ.

Người áo đen hỏi:

- Tại sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Tại vì ta biết người nhất định biết ta. Ta cũng nhất định có biết người, vì vậy, chỉ cần người xuất thủ, ta sẽ nhận ra người là ai ngay.

Người áo đen cười nhạt nói:

- Người thử thử xem.

Bốn tiếng ấy vừa nói xong, y đã công ra hai chiêu liên tiếp, Đặng Định Hầu vừa tránh né, hoàn lại một chiêu, y đã công ra tiếp ba chiêu.

Lối xuất thủ của y không những lạ lùng ác độc, biến hoá kỳ ngụy, đánh ra năm chiêu, dùng năm thứ vũ công không đồng môn phái.

Y công một chiêu đầu, năm ngón tay khoằm khoằm như ung trào, sử chiêu Đại Ứng Trảo Công của Hoài Nam Vương gia.

Chiêu đó còn chưa sử hết, thân hình của y đã xoay ngang lại, chiêu kế đã biến thành Thất Thập Nhị Lộ Tiểu Cầm Nả Thủ của phái Vũ Dương.

Đặng Định Hầu hoàn lại một chiêu, hai bàn tay của y bỗng vụt ra, vừa gạt vừa đánh, chính là sát thủ Liệt Mã Phân Tu của Nhạc gia, cũng cùng trong khoảnh khắc đó, y đá ra một cú Tảo Đường Thoái của Bắc phái.

Chiêu thức lạ lùng đó bỗng biến thành Quả Tử Uyên Ương Thoái, sau đó y bỗng rùn lưng xuống tọa mã, hai nắm quyền rít gió đánh vào giữa ngực địch thủ, chính là chiêu thức giữ nhà của Đặng Định Hầu, Thiếu Lâm Thần Quyền.

Những chiêu thức đó, biến hóa thật là kỳ ảo đẹp mắt, làm cho người ta nhìn muốn loạn cả mắt.

Người áo đen lạnh lùng hỏi:

- Người thử nhìn xem ta là ai?

Đặng Định Hầu nhìn không ra.

Y chỉ nhìn ra được một chuyện, một chuyện thật đáng sợ vô cùng... y thật tình cũng không phải là đối thủ của người này.

Thần Quyền Tiểu Gia Cát tung hoành trong giang hồ lâu năm, bao nhiêu kẻ lợi hại tới đâu y đều gặp qua, đây không phải là lần đầu tiên y cảm thấy vũ nghệ của mình không bằng người khác.

Thiếu Lâm Thần Quyền đi theo đường dương cương, chỉ dựa vào một khẩu khí, mà hiện tại, khí lực của y đã suy, quyền lực cũng yếu hẳn.

Người áo đen biến đổi chiêu thức, sử dụng Cách không chương của Bắc phái hỗn hợp với Đại Khai Bài thủ.

Đây là một thứ chưởng pháp cương liệt oai mãnh nhất trong các loại chưởng pháp.

Y dùng cương khắc cương, dùng mạnh đánh mạnh, chỉ trong bảy chiêu, Đặng Định Hầu đã bị bức vào tử địa.

Bánh xe còn đang chuyển động không ngừng, ngựa đã ngừng kêu hí, Vương đại tiểu thư đang kéo hoài vẫn kéo không ra cây thương của cô.

Bỗng nghe rắc một tiếng, bánh xe đang quay bị đánh nát bấy, tiếp theo đó, cách một tiếng nữa, hình như là tiếng động khớp xương bị gãy.

Vương đại tiểu thư quay đầu lại nhìn, mới phát hiện ra, một cánh tay của Đặng Định Hầu đã nhấc không lên nổi.

Người mặc áo đen xuất thủ càng hung bạo, càng ác độc, y đã quyết tâm không để mạng nào sống sót.

Vương đại tiểu thư mồ hôi đổ ra đầm đìa trên mặt, cô vẫn còn chưa rút được ra cây Bá Vương thương, không biết nó đang mắc kẹt vào chỗ nào trong xe.

Xương cùi chỏ của Đặng Định Hầu đã bị chưởng phong của đối phương đánh trúng, đau muốn đổ cả mồ hôi hột.

Cái thứ thông khổ kịch liệt ấy ngược lại thích kích làm cho y phấn khởi lên, càng làm cho y tỉnh táo hơn.

Y đánh ra chỉ bằng một tay mà còn hữu hiệu hơn cả hai tay.

Thanh danh của y vốn từ mồ hôi xương máu tính mạng của y tạo ra, dĩ nhiên y không thể ngã xuống dễ dàng như vậy.

Chỉ cần còn sống đó, y nhất định không thể ngã xuống.

Chính ngay lúc đó, trong bóng đêm bỗng có một tia hàn quang như sao xẹt bay lại.

Người áo đen quay ngang người, cái vật như sao xẹt đó bay lướt qua pháp một tiếng cắm vào trên thành xe, chính là một thanh đoản kiếm, một thanh kiếm bén ngót và cực nhỏ, sáng chói rực rỡ.

Đặng Định Hầu lập tức thở phào một hơi, phấn sức đánh ra hai quyền.

Người áo đen bỗng tung người lên, lộn một vòng nhảy ra ngoài.

Chính ngay lúc đó, lại thấy hàn quang lóe lên, Vương đại tiểu thư đã rút ra được cây Bá Vương thương.

Đặng Định Hầu xoay tay lại, thừa cái thế của cô đang rút cây thương, chụp cán thương ném mạnh ra ngoài.

Cây Bá Vương thương dài một trượng ba thước, nặng bảy mươi ba cân, xé gió bay ra, oai lực cực kỳ khủng khiếp.

Chỉ thấy người áo đen lộn người một vòng, bỗng xoay ngược tay lại chụp vào cán thương, tá lực đá lực, đẩy nhẹ xuống đất.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, một người đã bị cây thương đóng cứng xuống mặt đất.

Người áo đen dựa vào thế đi xuống của cây thương, ấn vào cán thương bật người lên, lộn thêm mấy vòng nữa, đã ra xa mười trượng, thân hình bung lên cái nữa đã biến mất ở sau mấy cây cỏ thụ ngoài xa.

Đặng Định Hầu nhìn muốn đàn cả mặt ra.

Tuy Thiếu Lâm không lấy khinh công làm sở trường, chính y lại rất thích môn khinh công.

Khinh công thân pháp của y từ người khác truyền thụ cho, về phương diện đó, y vốn rất tự phụ, cho rằng ít có tay nào trong giang hồ sánh kịp được với mình.

Có điều hiện tại, y so sánh mình với người áo đen, nếu người này là chim ưng đang bay, y chỉ bắt quá là con chim sẻ.

Cho đến bây giờ, y mới phát hiện ra, quả thật mình nên đi về nhà luyện võ công thêm ít hôm.

Y bỏ công phu ra quanh quẩn bên đàn bà có vẻ hơi nhiều.

Chính lúc y đang cảm thấy mình nên xa lánh đàn bà tý đỉnh, đã có người đàn bà đang chạy lại đỡ lấy y.

Bàn tay của Vương đại tiểu thư tuy lạnh ngắt, nhưng giọng nói của cô rất ôn nhu:

- Ông bị thương có nặng lắm không?

Đặng Định Hầu cười khô lắc lắc đầu.

Có những người số mạng chạy cách nào cũng không khỏi được đàn bà, dù y có không đi tìm họ, họ cũng tìm lại y.

Y thở ra trong bụng, bỗng hỏi:

- Đinh Hỷ đâu?

Vương đại tiểu thư ngăn người ra hỏi:

- Y có lại sao?

Đặng Định Hầu chẳng cần phải trả lời, y đã thấy Đinh Hỷ đang chầm chậm từ trong bóng tối bước ra.

Vương đại tiểu thư nhìn nhìn y, rồi lại nhìn nhìn thanh đoản kiếm đang cắm trên cổ xe:

- Đây là thanh kiếm của anh?

Đinh Hỷ nói:

- Ừ.

Vương đại tiểu thư nói:

- Gã mặc áo đen lúc nãy hình như nhận ra được thanh đoản kiếm của anh.

Đinh Hỷ nói:

- Sao?

Ánh mắt của Vương đại tiểu thư loang loáng, cô nhìn chăm chăm vào y nói:

- Có phải hắn cũng biết mặt anh?

Đinh Hỷ hững hờ nói:

- Tôi chẳng biết y có biết tôi không, nhưng tôi không nhận ra y.

Vương đại tiểu thư nói:

- Anh có thấy hắn rõ ràng ra sao đâu mà nói không nhận ra được hắn?

Đinh Hỷ nghinh mặt lên lạnh lùng nói:

- Sao cô biết tôi không nhìn rõ ràng?

Vương đại tiểu thư đảo quanh tròn mắt, cô bỗng cười lên một tiếng, nói:

- Không chừng anh quả thật nhìn hắn rõ ràng hơn chúng tôi, lúc nãy hắn đào tẩu qua chỗ anh mà.

Đinh Hỷ lắc đầu nói:

- Hừ.

Vương đại tiểu thư bỗng sa sầm nét mặt hỏi:

- Lúc nãy hắn đã bỏ chạy qua chỗ anh, tại sao anh không chặn hắn lại?

Đinh Hỷ lạnh lùng nói:

- Bởi vì cây Bá Vương thương của các người đã giúp hắn mở đường rồi.

Vương đại tiểu thư thốt không ra lời.

Đinh Hỷ bước lại, rút cây Bá Vương thương ra, bỗng cười nhạt nói:

- Y quả thật phải nên cảm ơn các người, đáng lý ra y chẳng có thì giờ làm chuyện giết người bịt miệng, các người đã kịp thời tống cây thương lại cho y.

Đặng Định Hầu ho khẽ lên hai tiếng, cười khở hỏi:

- Y giết ai vậy?

Đinh Hỷ nói:

- Tô Tiểu Ba.

Đặng Định Hầu thở ra, nói:

- Người quả thật không nhìn lầm, Tô Tiểu Ba đã quán thông với người này.

Đinh Hỷ lại chậm chậm bước tới, nhổ cây kiếm trên cổ xe ra.

Đặng Định Hầu nói:

- Đây quả thật là một thanh kiếm báu.

Y còn muốn nhìn nhìn thêm, thì chẳng còn thấy nó đâu.

Đinh Hỷ trở ngược tay, thanh kiếm bỗng chui tọt mất tiêu vào ống tay áo của y.

Đặng Định Hầu nói:

- Lúc nãy người phóng thanh kiếm lại, tuy không muốn làm hại ai, nhưng dọa cho người ta sợ quá chạy mất.

Đinh Hỷ hỏi:

- Sao ông biết cú phóng đó không làm hại gì ai?

Đặng Định Hầu cười cười nói:

- Thanh kiếm cắm vào thành xe, chỉ lút sâu có hai tấc.

Đây là sự thật, dấu vết trên cổ xe còn sờ sờ ra đó.

Đặng Định Hầu nói:

- Sức cổ tay của người cộng thêm thanh kiếm bén nhọn này, nếu muốn hại người, cú phóng đó, dù là đâm vào đá, ít ra cũng phải đâm vào sâu năm sáu tấc.

Đinh Hỷ lạnh lùng nói:

- Ông chẳng cần phải tăng bốc tài sức của tôi lên như vậy.

Đặng Định Hầu cười cười nói:

- Bất kể ra sao, người áo đen đã bị dọa cho bỏ chạy.

Đinh Hỷ nói:

- Sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Dĩ nhiên không phải y sợ thanh kiếm này, y sợ là sợ người đẩy thôi.

Đinh Hỷ hững hờ nói:

- Không chừng y coi bản lãnh của tôi hơi quá cao.

Đặng Định Hầu nói:

- Ít nhất y biết đó là kiếm của người, ít nhất y cũng biết người là một người thế nào, vì vậy y mới bỏ đi.

Đinh Hỷ nhìn y hai ba lần:

- Rất cuộc ông đang muốn nói gì?

Đặng Định Hầu lại thở ra nói:

- Có những chuyện ta muốn nói ra, chỉ bất quá bây giờ...

Đình Hỷ hỏi:

- Bây giờ thì sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Bây giờ ta chỉ muốn hỏi người một câu.

Đình Hỷ nói:

- Tại sao ông không hỏi đi?

Đặng Định Hầu nhìn chăm chăm vào mắt của y:

- Người đang dấu gì trong bụng, tại sao không chịu nói ra?

Đình Hỷ nói:

- Ông đã biết vậy, tôi còn phải nói làm gì.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ta làm sao biết được?

Đình Hỷ cười nhạt hỏi:

- Nếu ông đã không biết, ông dựa vào đâu mà nói tôi có chuyện gì dấu trong lòng?

Đặng Định Hầu ngăn người ra, cười khổ nói:

- Thật ra, trong lòng ta cũng có dấu một chuyện, không muốn nói ra.

Đình Hỷ nói:

- Sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Ta biết có một người tuy thành danh ngoài Quan ngoại, nhưng y lớn lên ở Mân Nam.

Đình Hỷ đứng nghe.

Đặng Định Hầu nói:

- Mân Nam là một nơi rất hẻo lánh, người thiếu niên muốn nổi tiếng ở nơi đó, không phải là chuyện dễ, vì vậy bọn họ đi ra khỏi nơi đó lập công danh, có người vào Trung nguyên, có người ra Quan ngoại.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Bọn họ?

Đặng Định Hầu nói:

- Dĩ nhiên là lúc bọn họ cùng nhau ra ngoài lập nghiệp, không phải chỉ có một người mà thôi.

Gương mặt của Vương đại tiểu thư trắng bệch ra, cô nói:

- Có phải ông nói, cha tôi cũng là một trong những người đó?

Đặng Định Hầu nói:

- Hiện tại ta chỉ nói có một người, y ở Mân Nam, nhưng thành danh ở Quan Ngoại, vì vậy, y và cha cô là bạn bè với nhau.

Gương mặt của Vương đại tiểu thư lại càng trắng bệch ra, cô nắm chặt bàn tay y hỏi:

- Ông đang nói Bách Lý Trường Thanh?

Đặng Định Hầu gật gật đầu nói:

- Một người đã nổi tiếng rồi, đại khái không muốn đề cập tới những chuyện dĩ vãng không hay ho gì cho lắm, vì vậy chuyện của y và cha cô, trong giang hồ ít có ai hay biết.

Vương đại tiểu thư nói:

- Sao ông biết?

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì gia đình bà vợ của tôi, tẩu xảo là một nhà vũ lâm thế gia ở Mân Nam, ông bác của bà lúc trước có qua lại với Bách Lý Trường Thanh.

Lúc đề cập đến bà vợ của y, vô tình hay cố ý, y nhẹ nhẹ buông bàn tay của Vương đại tiêu thơ ra.

Wương đại tiêu thơ không hề chú ý.

Đặng Định Hầu lại nói tiếp:

- Những nhà vũ lâm thế gia ở Mân Nam, đa số đều rất bảo thủ, bởi vì họ đặt nặng quan niệm về quê quán của mình, ngôn ngữ lại không giống người Trung nguyên cho lắm, nên rất ít khi lại Trung nguyên.

Wương đại tiêu thơ nói:

- Vì vậy chuyện dĩ vãng của Bách Lý Trường Thanh ở Mân Nam, người Trung nguyên rất ít ai biết được.

Đặng Định Hầu nói:

- Có điều bà vợ của tôi có nói qua, ông bác của bà là bạn cũ của Liêu Đông đại hiệp, bà rất lấy làm vinh dự, thậm chí bà còn nhớ được ngày sinh nhật của Bách Lý Trường Thanh.

Wương đại tiêu thơ nói:

- Thế à? Sao bà ta biết được?

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì ông bác của bà nói cho bà biết, sinh nhật của Bách Lý Trường Thanh cùng một ngày với bà.

Wương đại tiêu thơ hỏi:

- Ngày nào?

Đặng Định Hầu nói:

- Mười ba tháng năm.

Những ngôi sao đang lấp lánh trên trời, mặt đất rộng bao la lại càng thêm yên tĩnh, gió đêm thổi qua cây cỏ, nhẹ nhàng như hô hấp của tình nhân.

Đinh Hỷ bỗng nói:

- Tại sao các người không nói gì nữa?

Không có ai phản ứng.

Đinh Hỷ nói:

- Không nói chuyện có nghĩa là, các người đã cho Bách Lý Trường Thanh là kẻ hung thủ thiên tài ấy rồi phải không?

Wương đại tiêu thơ hần học nói:

- Xem ra hần còn là một kẻ gian tế đáng chết.

Đặng Định Hầu nói:

- Liên doanh tiêu cuộc của chúng ta nếu tổ chức được thành công, thế lực của Thanh Long Hội sẽ không khỏi bị ảnh hưởng, vì vậy, y bèn đưa bí mật của bọn ta ra cho người biết.

Đinh Hỷ nói:

- Có lý.

Đặng Định Hầu nói:

- Y làm như vậy, không những sẽ phá hoại oai tín của Khai Hoa Ngũ Khuyển Kỳ, mà còn có thể ngồi đó làm ngư ông thủ lợi.

Đinh Hỷ nói:

- Có lý.

Đặng Định Hầu nói:

- Nhưng y không ngờ rằng Đinh Hỷ thông minh cũng có lúc bị thất thủ, kế hoạch lần này đã bị thất bại, y chỉ còn cách phát động lại lần thứ hai.

Đinh Hỷ nói:

- Có lý.

Đặng Định Hầu nói:

- May mà y đã đem thế lực của Thanh Long Hội tiềm nhập vào Nga Hồ Cương từ lâu, Nga Hồ Cương lại tẩu xảo đang tính liên minh các nhóm hắc đạo, y bèn quyết tâm mua chuộc cái tổ chức đó, để đám bằng hữu bọn hắc đạo đánh nhau một trận với Khai Hoa Ngũ Khuyển Kỳ.

Đinh Hỷ nói:

- Có lý.

Đặng Định Hầu nói:

- Chỉ tiếc là bọn huynh đệ trên Nga Hồ Cương, còn có những người không nghe lời, y không mua chuộc được những người đó, vì vậy mới giết quách họ luôn để bịt miệng.

Đinh Hỷ nói:

- Có lý.

Đặng Định Hầu nói:

- Sau đó y mới giả họa cho chúng ta, làm cho người không về lại được Nga Hồ Cương, bởi vì y vẫn còn có chỗ cớ kỵ với gã Đinh Hỷ thông minh.

Đinh Hỷ nói:

- Có lý.

Đặng Định Hầu nói:

- Đại Vương tiêu cuộc kiên quyết không chịu gia nhập Khai Hoa Ngũ Khuyển Kỳ, không chừng chính vì Vương lão gia tử đã biết âm mưu của y, bọn họ lúc còn ở Mân Nam vốn là bạn bè thân thiết với nhau.

Đinh Hỷ nói:

- Có lý.

Đặng Định Hầu nói:

- Nghe nói Thanh Long Hội vốn bắt đầu ở Mân Nam, lúc Vương lão gia tử còn trẻ, không chừng đã từng gia nhập tổ chức của họ.

Đinh Hỷ nói:

- Có lý.

Đặng Định Hầu nói:

- Đợi đến lúc Thanh Long Hội muốn đem thế lực vào Trung Nguyên tiêu cuộc, dĩ nhiên là muốn nhờ Vương lão gia tử giúp dùm họ, nhưng bấy giờ Vương lão gia tử đã nhìn xuyên qua mặt thật của bọn họ, vì vậy tuy bị bọn họ oai bức dụ dỗ, ông ta vẫn không bị lay động, do đó mới bị chết thảm dưới tay bọn họ.

Đinh Hỷ nói:

- Có lý.

Đặng Định Hầu bật cười nói:

- Người đã nói tới chín câu "có lý" liên tiếp, nhất định đã cho là ta có lý phải không?

Đinh Hỷ cũng bật cười nói:

- Tôi thừa nhận mỗi câu ông nói đều có lý, chỉ tiếc là tôi chẳng thấy có chứng cứ gì cả.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người muốn chứng cứ ra sao?

Đinh Hỷ nói:

- Tùy tiện chứng cứ ra sao cũng được.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Nếu không có chứng cứ, chúng ta không thể xem Bách Lý Trường Thanh là hung thủ sao?

Đinh Hỷ nói:

- Không thể.

Đặng Định Hầu thở ra nói:

- Y là bạn thân của Vương lão gia tử, những năm còn trẻ đã từng quậy ở đất Mân Nam, lộ trình và bí mật của tiêu cuộc chúng ta, chỉ có y là hoàn toàn hay biết, không những vũ công của y cực cao, mà còn từng luyện qua Bách Bộ thần quyền, thậm chí ngay cả binh khí của người sử dụng, y cũng đều biết rõ.

Y than thở một hồi, lại nói:

- Bao nhiêu đó điều kiện, y đều phù hợp vào đó cả, không lẽ như vậy vẫn còn chưa đủ sao?

Đinh Hỷ nói:

- Còn chưa đủ.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao?

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì người có thể phù hợp những điều kiện đó, không phải chỉ có một mình ông ta.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Trừ y ra còn ai nữa?

Đinh Hỷ cười cười nói:

- Ít nhất là còn có ông.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Là sao?

Đinh Hỷ nói:

- Ông cũng là bạn bè của Vương lão gia tử, vợ của ông là người Mân Nam, dĩ nhiên ông đã có qua Mân Nam, bí mật trong tiêu cuộc của các ông, dĩ nhiên là ông đều biết rõ.

Đặng Định Hầu cười khò nói:

- Không những vậy, ta còn có luyện qua Bách Bộ thần quyền, không những vậy còn đến mức không đỡ lăm.

Đinh Hỷ mỉm cười nói:

- Dĩ nhiên tôi biết ông nhất định không phải là hung thủ, chẳng qua tôi chỉ muốn đề tỉnh ông, người phù hợp với bao nhiêu đó điều kiện, không hẳn nhất định là hung thủ.

Đặng Định Hầu nhìn nhìn y, bỗng cười cười nói:

- Người quên mất một điều.

Đinh Hỷ nói:

- Sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Những điều kiện đó, ta không phù hợp hết hoàn toàn, bởi vì cho đến tối hôm qua, trước đó ta chưa hề biết người sử dụng thứ binh khí gì.
- Đình Hỷ không thể phủ nhận chuyện đó.
- Đặng Định Hầu nói:
- Đạo sau này danh tiếng của người tuy đã nổi như cồn, nhưng ít kẻ trong giang hồ thấy qua binh khí của người.
- Đình Hỷ cũng không thể phủ nhận chuyện đó.
- Quả thật rất ít khi y phải động thủ, giải quyết các vấn đề, thường thường y dùng trí tuệ hơn là thanh kiếm của mình.
- Đặng Định Hầu đang nhìn y chăm chăm, bỗng cười lên một tiếng nói:
- Kỳ thực, dĩ nhiên ta cũng biết, người nhất định không phải quán thông với tên hung thủ đó, chẳng qua...
- Đình Hỷ hỏi:
- Chẳng qua làm sao?
- Đặng Định Hầu nói:
- Ta thấy hình như người biết Bách Lý Trường Thanh thì phải.
- Đình Hỷ hỏi:
- Tại sao?
- Đặng Định Hầu nói:
- Bởi vì y biết chuyện của người, mà người cũng quan tâm đến chuyện của y.
- Vương đại tiểu thư bỗng cười nhạt nói:
- Không những quan tâm, mà nãy giờ đang biện bạch dùm cho hấn ta, không lẽ...
- Đình Hỷ cũng đang cười nhạt nói:
- Không lẽ các người cho rằng tôi là con của ông ta sao?
- Vương đại tiểu thư nói:
- Bất kể anh là gì của hấn ta, anh đã muốn biện bạch dùm cho hấn, cũng phải đưa ra chứng cứ.
- Đình Hỷ hỏi:
- Vì vậy, tôi cũng phải theo các người đến Nga Hổ Cương?
- Vương đại tiểu thư nói:
- Bất kể Ngũ Nguyệt Thập Tam có là Bách Lý Trường Thanh hay không, hiện tại hấn đã về lại Nga Hổ Cương.
- Đình Hỷ hỏi:
- Vì vậy hiện tại tôi nên theo các người về đó?
- Vương đại tiểu thư rút cuộc thừa nhận:
- Tôi muốn anh đi ngay bây giờ.
- Đình Hỷ nói:
- Ha ha.
- Vương đại tiểu thư hỏi:
- Ha ha nghĩa là sao?
- Đình Hỷ nói:
- Ha ha có nghĩa là, dù cô có nói cách gì, tôi không đi là không đi.

Vương đại tiểu thư ngẩn người ra. Cô nhìn nhìn Đặng Định Hầu, Đặng Định Hầu cũng chỉ đành nhìn lại cô.

Đinh Hỷ nhăn nha nói:

- Hai vị còn có cao luận gì nữa không?

Vương đại tiểu thư nóng ruột quá, ngay cả viền mắt cũng đỏ hồng cả lên, cô bỗng lớn tiếng hỏi:

- Tại sao anh không hỏi tôi, Tiểu Mã bây giờ đang ở đâu?

Đinh Hỷ hỏi lại:

- Tại sao tôi phải hỏi?

Y lạnh lùng nói tiếp:

- Y chẳng phải là một đứa bé, không lẽ còn phải cần một người sáng tối theo y, đút sữa vào miệng y sao?

Vương đại tiểu thư đã đỏ cả mặt lên, rốt cuộc cô nhin không nổi nói:

- Nhưng mà, bọn họ đều đã đến Ngạ Hồ Cương, không lẽ anh... anh không nóng ruột tý nào sao?

Đặng Định Hầu đã nóng ruột trước:

- Bọn họ đi lúc nào vậy?

Vương đại tiểu thư nói:

- Lúc tôi lại gặp mặt các người, tôi có gọi bọn họ chờ tôi ở trước khách sạn, nào ngờ...

Đặng Định Hầu nói:

- Nào ngờ, lúc cô về lại, bọn họ đã đi trước rồi?

Vương đại tiểu thư cắn môi gật gật đầu, nói:

- Tiểu Lâm nói cho tôi biết, Tiểu Mã chẳng biết sợ trời, sợ đất, chỉ sợ có mỗi Đinh đại ca của y.

Đặng Định Hầu nói:

- Y biết cô đi tìm Đinh Hỷ, dĩ nhiên không đợi ở đó chờ bị mắng chửi.

Đinh Hỷ sa sầm nét mặt nói:

- Tôi mà muốn mắng ai, người đó chỉ là chính tôi.

Đặng Định Hầu nói:

- Bất kể ra sao, Tiểu Mã vẫn là huynh đệ của ngươi, hiện tại Ngạ Hồ Cương xem ngươi là kẻ phản đồ, dĩ nhiên sẽ không tha cho y.

Đinh Hỷ nói:

- Hừ.

Vương đại tiểu thư nói:

- Bọn họ trước khi đi có giao tiền thuê khách sạn và nhắn với người trong khách sạn họ đến Ngạ Hồ Cương trước xem ra sao, bất kể kết quả ra sao, đều sẽ nhắn tin qua lão Sơn Đông.

Đặng Định Hầu nói:

- Hiện tại y lại Ngạ Hồ Cương, có khác gì bày dê luà vào hang cọp, vì vậy...

Vương đại tiểu thư giành nói:

- Vì vậy bất kể ra sao, chúng ta phải mau mau lại đó cho nhanh.

Đinh Hỷ nói:

- Hừ hừ.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Hừ hừ là nghĩa làm sao?

Đình Hỷ lạnh lùng nói:

- Hừ hừ có nghĩa là, bất kể các người đi đâu, ta phải đi ngủ trước đã.

x X x

Con ngựa kéo cỗ xe đó, vốn không phải là một con tuần mã, nhưng ngựa của Quy Đông Cảnh, không có con nào là không phải tuần mã.

Lúc Đình Hỷ bỏ đi, y đã đem con ngựa buộc vào thân cây, mới nhìn y tưởng y là một người dễ dãi không cẩn thận, thật ra, làm chuyện gì cũng rất kỹ càng, bởi vì, từ nhỏ đến lớn y đã phải tự mình lo liệu lấy mình.

Y cũng chẳng màng người đi phía sau có theo mình hay không, một mình trở lại, vào cỗ xe lấy ra một vò rượu, uống một hơi cạn queo, rồi nhảy lên nóc xe, thả tung cả tay lẫn chân, nằm thoải mái ra đó.

Có được một chỗ như vậy, y đã lấy làm thỏa mãn lắm rồi.

Đặng Định Hầu và Vương đại tiểu thư dĩ nhiên đành phải theo y về lại chỗ cũ.

Bọn họ đi tìm một đám lá khô, nhúm lên một đồng lửa.

Nơi đây tuy không có chó sói hay cọp gì, rắn nhất định là có, đốt lửa lên, đại khái cảm thấy an toàn hơn.

Đặng Định Hầu cũng là người rất kỹ càng, vì vậy y mới sống cho được đến bây giờ.

- Cánh tay của ông ra sao rồi?

- Cũng còn tốt.

- Tôi có đem theo Kim Sang dược, tôi xem thử ra sao.

Vương đại tiểu thư bỗng lộ cái tính ôn nhu của đàn bà ra.

Cô nhẹ nhàng xé ống tay áo của Đặng Định Hầu, lấy chút rượu đun nóng lên rửa sạch vết thương, đổ một tý thuốc vào đó, rồi xé một mảnh lớp áo trên quần ra, bao lại đàng hoàng.

Động tác của cô rất ôn nhu mà để ý từng chút, chỉ tiếc là Đình Hỷ chẳng thấy gì cả.

Y coi y phục mình ra, cuộn lại một đồng làm gối đầu, nằm ngủ vùi ở đó.

Vương đại tiểu thư hình như cũng chẳng nhìn gì đến y, nhưng lại nhin không nổi phải nói:

- Ông xem cái gã đó, tại một nơi thế này, y còn nằm ngủ say sưa như vậy.

Đặng Định Hầu cười cười nói:

- Nghe nói từ nhỏ y đã lăn lộn trong giang hồ, cỡ hạng người như y, dù có đứng, cũng còn ngủ được nữa mà.

Vương đại tiểu thư cắn môi, trầm ngâm một hồi lâu, nhin không nổi lại hỏi:

- Không lẽ trước giờ y không có nhà gì sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Hình như là không.

Vương đại tiểu thư phảng phất như đang than thở, nhưng cô vẫn vênh mặt lên, lạnh lùng nói:

- Nghe nói người không nhà không cửa, thế nào cũng sẽ có nghĩa khí với bạn bè lắm, chỉ có y hình như là ngoại lệ.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Cô cho là y không có nghĩa khí với Tiểu Mã?

Vương đại tiểu thư nói:

- Hừ.

Đặng Định Hầu nói:

- Không chừng vì y nước khổ quá nhiều, gặp người lạ thường thường hay giữ ý một chút.

Vương đại tiểu thư cười nhạt nói:

- Một kẻ chân chính nam tử hán, bất kể nước phải bao nhiêu thứ khổ, đều chẳng sợ chết quá như y.

Đặng Định Hầu nhìn cô, mỉm cười nói:

- Cô có vẻ không vui vẻ với y lắm?

Vương đại tiểu thư nói:

- Hừ hừ.

Đặng Định Hầu mỉm cười nói:

- Không lẽ cô cho là y hết thích cô rồi sao?

Vương đại tiểu thư nói:

- Tôi...

Đặng Định Hầu ngắt lời cô:

- Có những người trong lòng thì thích lắm, mà ngoài miệng thì chẳng nói gì; có lúc trong lòng họ nhiều nhiệt tình, ngoài mặt thì lạnh băng băng.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Tại sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì thân thể của họ rất bi khổ, sinh hoạt lại không được an toàn, tùy thời tùy lúc đều có thể bị chết dưới lưỡi kiếm của người khác, vì vậy lúc bọn họ có thích ai, ngược lại càng phải tránh xa người đó.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Vì y không muốn liên lụy đến cô con gái y yêu thích?

Đặng Định Hầu nói:

- Đúng vậy.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Ông cho là Đinh Hỷ thuộc hạng người đó?

Đặng Định Hầu nói:

- Đúng vậy.

Y thở dài, nói tiếp:

- Ngoài mặt xem ra y có vẻ rất phóng khoáng, rất ung dung, kỳ thật trong lòng nhất định có rất nhiều cái nút mở không ra.

Vương đại tiểu thư nhìn y đăm đăm, dịu dàng nói:

- Ông có vẻ lúc nào cũng nghĩ dùm được cho mọi người, lúc nào cũng hiểu được mọi người.

Đặng Định Hầu cười cười nói:

- Đây không chừng bởi vì ta đã già rồi, ông già đại khái dễ thông cảm người khác hơn là trai tráng.

Vương đại tiểu thư khoen miệng cười nói:

- Cỡ hạng ông già như ông, thế gian này cũng không có bao nhiêu người.

Bấy giờ đang có một trận gió nhẹ nhàng thổi vi vu trên cỏ xanh.

Sao đây trời, ánh lửa chập chòn, chiếu lên gương mặt của cô, gió mang đến mùi thơm của cây cỏ, thảm cỏ êm như nhung.

Cô cười thật ôn nhu làm sao.

Đặng Định Hầu bỗng cảm thấy trái tim mình đang đập lên thành thịch, càng đập càng nhanh.

Y không phải là loại đàn ông thấy con gái đẹp là tim đập mạnh lên, nhưng cô bé này...

Y nhất định không thể để tình huống này phát triển thêm tí nào, y cười gượng lên một tiếng, nói:

- Xem kiểu này, chúng ta không còn chỗ nào về lại được, thôi ở tạm nơi đây ngủ qua một đêm, có chuyện gì, đợi đến mai sẽ nói.

Vương đại tiểu thư gật gật đầu, nói:

- Hiện tại cũng không nóng lắm, chúng ta nằm một bên đống lửa ngủ được không?

Đặng Định Hầu hình như giật nảy mình lên:

- Chúng ta?

Vương đại tiểu thư nói:

- Ông ra máu nhiều quá, nhất định sẽ thấy lạnh, dĩ nhiên là nên ngủ một bên đống lửa.

Đặng Định Hầu nói:

- Nhưng còn cô...

Vương đại tiểu thư nói:

- Dĩ nhiên là tôi cũng ngủ ở đây, tôi sợ rắn.

Đặng Định Hầu nói:

- Cô... cô có thể đi lên xe ngựa.

Vương đại tiểu thư nói:

- Không lẽ rắn không biết bò vào xe sao?

Cô nhoẽn miệng cười tươi nói tiếp:

- Nếu ông sợ tôi, tôi có thể ngủ xa xa ông một chút. Tôi ngủ ngon lắm, không lăn lại một bên ông đâu.

Cô ngủ không ngon tí nào, các cô gái còn trẻ tuổi, không bao giờ ngủ ngon được, huống gì, cỡ một đại tiểu thư quen thói được nuông chiều như cô, ngủ ở một nơi như thế này, dĩ nhiên là không yên.

Trong giấc ngủ, cô bỗng lăn qua một bên, một bàn tay đè vào ngực của Đặng Định Hầu.

Bàn tay của cô mềm mại mà xinh xắn.

Đặng Định Hầu không dám động đậy tí nào.

Y không phải là thứ quân tử ngồi yên không bị cảm dỗ, đối với các cô gái trẻ tuổi, y vốn rất có nhiều hứng thú.

Có điều cô gái này...

Y thở ra, cảm mình nghĩ tiếp.

Y bắt đầu nghĩ đến Đinh Hỷ...

Người thanh niên trẻ tuổi này quả thật có nhiều chỗ hay, y rất thích người này, giống như y thích một người anh em ruột thịt của mình.

Y lại nghĩ đến bà vợ của mình...

Mấy năm sau này, y lơ là với bà ta lắm, nhưng bà ta vẫn là một người vợ hiền.

Lúc y cần thiết, dù bà ta đang ngủ say, trước giờ vẫn không hề cự tuyệt với y.
Nghĩ đến những đêm ân ái triền miên trong thời tân hôn, nghĩ đến sự chịu đựng ôn nhu, cơ thể mềm mại của bà, nghĩ đến cặp đùi thon dài no tròn...
Y lại cảm mình đi nghĩ tiếp.
Lại có một trận gió thổi qua, y nhè nhẹ sờ vào vết thương trên cánh tay, y bỗng cảm thấy mệt mỏi, mệt mỏi vô cùng...
Y ngủ thiếp đi...

x X x

Nhưng Đinh Hỷ vẫn còn chưa ngủ được, bọn họ nói chuyện lúc này, mỗi câu y đều nghe rõ mồn một.

- Dù trong lòng y có thích cô, ngoài miệng nhất định sẽ không nói ra đâu...
- Trong lòng y nhất định có nhiều nút thắt chưa mở ra được...

Đặng Định Hầu quả thật hiểu y lắm, nhưng vẫn còn chưa hiểu thấu.
Y tránh né cô ta, lăm đăm với cô ta, không phải chỉ vì y sợ mình liên lụy đến cô, mà là vì y không dám.
Y không dám, bởi vì y thấy mình không tương xứng với cô, y có mặc cảm tự ty mà không ai hiểu nổi, cảm giác tự ty ở trong lòng thắt chặt nút mở không ra, mọc căn mọc rễ trong đó.
Rễ đã mọc quá sâu.
Đói khát, sợ hãi, lạnh lẽo, như những con chó hoang nằm chực ở vệ đường, vì một miếng bánh nguội lạnh mà bị người ta đánh đập tàn nhẫn.
Chỉ cần nghĩ đến những chuyện đó, y phục trên người y sẽ bị ướt đẫm mồ hôi, người y sẽ không ngớt run rẩy.
Thời thơ ấu của y, quả thật còn kinh khủng hơn cả cơn ác mộng.
Hiện tại, cái dĩ vãng bi thảm ấy đã qua từ lâu, vết thương trên thân thể đã bình phục.
Nhưng vết thương trong tâm khảm, vĩnh viễn không có cách nào tiêu trừ.

- Ông có vẻ lúc nào cũng nghĩ dùm được cho mọi người, lúc nào cũng hiểu được mọi người.

Y lại nghĩ:

- Đặng Định Hầu quả thật là một người bạn tốt, là một hảo hán, mình đã thiếu nợ ông ta nhiều lắm, hầu như khó mà trả cho hết.

Đinh Hỷ biết rằng mình cũng thích y.
Tuy y đã có gia đình, có vợ con, nhưng những chuyện đó đối với Đinh Hỷ không quan trọng.
Quan trọng là, y tuyệt không thể làm chuyện gì không phải với bạn bè.

- Một người không nhà không cửa, thế nào cũng sẽ có nghĩa khí với bạn bè lắm.
- Cô cho là y không có nghĩa khí với Tiểu Mã?

Đinh Hỷ thờ ra trong bụng, Tiểu Mã không những là bạn của y, cũng là huynh đệ của y, tay chân của y.
Tiểu Mã đi lần này, quả thật như dê non vào miệng cọp.
Không lẽ y sẽ ngồi nhìn trôn trôn ra đó?
Y nhắm mắt lại, quyết tâm ngủ một chút, sáng mai còn có bao nhiêu chuyện phải làm.

Sao đầy trời, gió đêm thật ôn nhu.
Sáng mai trời nhất định sẽ đẹp.

x X x

Mặt trời mọc.

Tia sáng đầu tiên vừa xuyên qua màn sương, chiếu xuống mặt đất, Đặng Định Hầu tỉnh dậy.
Lúc y đã tỉnh, ánh mặt trời đang lấp lánh trên suối tóc đen nhánh óng mượt của Vương đại tiểu thư.

Lông mày của cô thật dài, hai má cô đỏ hồng, làn tóc mềm mượt đượm mùi hương say đắm lòng người.

Cô ngủ ngay bên cạnh y, ngủ say như một đứa bé.

Đặng Định Hầu uống rượu say tỉnh dậy, thường thường phát hiện có người đàn bà trẻ tuổi xa lạ nằm một bên mình, thông thường y phải nghĩ một hồi, mới nhớ ra người đàn bà này tự nhiên sao lại nằm ở đây.

Có điều lần này...

Y không nghĩ tiếp, rón rén đứng dậy, hít một hơi thật sâu vào không khí trong lành của buổi sớm mai.

Sau đó y bỗng ngẩn người ra.

Đình Hỷ ngủ trên nóc xe bây giờ đã không thấy đâu, con ngựa buộc vào gốc cây cũng không thấy đâu.

Không khí ngoài hoang dã vào buổi sáng thật mới mẻ.

Đặng Định Hầu thấy cỗ xe còn nằm nguyên vị trí, chẳng qua, con ngựa và Đình Hỷ đã đi đâu?

Con ngựa tự nó ắt hẳn không chạy đi một mình, nhất định có người dẫn nó đi.

Có phải Đình Hỷ làm chuyện này không?

Y lại hít vào một hơi thật dài không khí mới mẻ ấy, nhưng hình như không làm tiêu được cơn say đêm qua làm đầu óc mơ mơ hồ hồ.

Y đang nghĩ:

- Đình Hỷ đi rồi, tại sao lại không nói với mình câu nào?

- - - o O o - - -